

Η υπόσταση της Εκκλησίας (Μέρος 3ο)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η από τον ιδρυτή της Εκκλησίας διά των Αποστόλων και των Πατέρων παράδοση για την αποστολή της Εκκλησίας είναι να φυτεύεται και να καλλιεργείται στη ψυχή του λαού η αίσθηση και η επίγνωση ότι κάθε μέλος της Εκκλησίας είναι πρόσωπο καθολικό, πρόσωπο αιώνιο και θεανθρώπινο, γι' αυτό δε αδελφός όλων των ανθρώπων. Αυτός είναι ο σκοπός της Εκκλησίας που δόθηκε από τον Χριστό, και κάθε άλλος δεν είναι από τον Χριστό, αλλά από τον εχθρό μας. Για να είναι η τοπική μας Εκκλησία καθολική, πρέπει να εφαρμόζει απαραχάρακτα τα θεανθρώπινα μέσα, τα οποία είναι οι θεοειδείς αρετές και εργασίες. Αυτές εφάρμοζαν πάντοτε αφού τις παρέλαβαν από τον Κύριό μας οι άγιοι Απόστολοι και στη συνέχεια οι άγιοι διάδοχοί τους, και οι επόμενες γενιές. Οι αληθινές αρετές ευρίσκονται μεταξύ τους σε οργάνωση, η μία συμπληρώνει την άλλη και αλληλοσυμπληρώνονται.

από την άλλη και αλληλοσυμπληρώνονται.

Εάν η ενέργεια του παλαιού ανθρώπου, η οποία είναι η εικόνα του χοϊκού, είναι τα διεφθαρμένα πάθη του παραλόγου και της διαστροφής, τότε πρέπει οι πιστοί αντίθετα προς το διεστραμμένο νόμο της αμαρτωλότητας να αντιτάξουν τις αντίστοιχες αρετές, οι οποίες είναι η εικόνα του επουρανίου, του πραγματικού μας προτύπου, την οποία φορέσαμε. Το πρώτο μας καθήκον ως θεοειδών όντων είναι η πίστη στον Χριστό μας χωρίς επιφυλάξεις και συμβιβασμούς. Το να κρατεί κάποιος αυτή την πίστη με τη δέουσα αυταπάρνηση, σημαίνει να υπηρετεί τον Χριστό, να λατρεύει τον Χριστό, να υπεραγαπά τον Χριστό για οτιδήποτε συμβεί στη ζωή του.

Άλλη θεανθρώπινη αρετή στα πλαίσια των καθηκόντων μας, είναι η προσευχή με τη νηστεία. Η αρετή αυτή πρέπει να γίνει μέθοδος ζωής του ορθοδόξου λαού σε όλες τις διαστάσεις, να γίνει η ψυχή της ψυχής του, διότι με άμεσο τρόπο επικοινωνεί με τον Σωτήρα Χριστό, ο οποίος υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι «εγώ δεν θέλω τον θάνατο του αμαρτωλού μέχρι να μετανοήσει και να ζήσει» (βλ. Ιεζ. 33, 11). Η προσευχή και η νηστεία πρέπει να τηρούνται όχι μόνον ατομικά, αλλά από την Εκκλησία για όλους και για όλα. Μήπως δεν είναι αυτές τα κύρια στοιχεία, τα οποία απαίτησε ο Θεός από τους προγόνους μας, όταν τους καλούσε σε μετάνοια; Δεν είναι τα κύρια μέσα και πρακτικότερα δείγματα της μετάνοιας, τα οποία εφάρμοσαν κατά καιρούς στην παγκόσμια ιστορία, όσοι προσπάθησαν να επανασυνδέσουν τις σχέσεις τους με τον Θεό που λατρεύουν;

Άλλη πάλιν καθολική αρετή, και μάλιστα σφραγίδα της χριστιανικής αλήθειας, είναι η αγάπη. Αυτή η αρετή είναι θεανθρώπινη και κατορθωτή πάντοτε και από όλους. Δεν έχει όρια και μέτρα, και είναι μάλλον αποτέλεσμα της θείας ιδιότητας, αφού ο ίδιος ο Θεός είναι και λέγεται αγάπη και παναγάπη. Σαν άλλο ηλιακό φως σκορπίζεται σε όλους, χωρίς να κάνει επιλογές, όπως και ο πανάγαθος Θεός μας προνοεί για όλους και όλους ευεργετεί, αν και προτιμά από τον αμαρτωλό τον δίκαιο επειδή μοιάζει με αυτόν. Αυτή η θεανθρώπινη αγάπη πρέπει να καλλιεργείται στο λαό μας, διότι έτσι ξεχωρίζει από τις άλλες, που ονομάζονται αγάπες, και τις δήθεν αγάπες του συμφέροντος και της φιλαυτίας. Η αγάπη του Χριστού είναι πάντοτε παναγάπη και ολοκληρωτικά ανιδιοτελής, και σχεδόν πάντοτε δίνει και ουδέποτε λαμβάνει ή απαιτεί. Στον θαυμάσιο ύμνο του ο θεσπέσιος Παύλος εγκωμιάζει την αγάπη όσο κανένας άλλος, διότι αυτός ο θεοφόρος και χριστοφόρος, εβίωσε αυτή την αρετή στο πλήρωμά της.

Άλλες θεανθρώπινες αρετές είναι η πραότητα και η ταπεινοφροσύνη. Μόνον η καρδιά που είναι γεμάτη πραότητα μπορεί να ανεχθεί, να καταπραύνει τον ταραγμένο και ανήσυχο άνθρωπο, ενώ κάθε άλλη επέμβαση θα είναι μάλλον ματαιοπονία. Η πραότητα προς όλους τους ανθρώπους είναι το χρέος κάθε

χριστιανού, ο οποίος επικαλείται τον πράο και ταπεινό στην καρδιά Κύριό του σε κάθε του προσευχή. Κατά τη γνώμη των πατέρων μας, η πραότητα και η ταπείνωση δεν είναι μόνον αρετές με τις οποίες εκτοπίζουμε τις αντίστοιχες κακίες, αλλά είναι καθήκοντα χριστολογικά, τα οποία περιέχονται στο χαρακτήρα του προτύπου, του αρχηγού της σωτηρίας μας και επομένως του Πατέρα μας, εφ' όσον φέρουμε τη δική του επωνυμία. Τί άλλο σημαίνει χριστιανοί, παρά ότι ανήκουμε στον Χριστό με κοινό πατέρα αυτόν τον ίδιο.

Αν λοιπόν ο πατέρας μας, όπως χωρίς να ψεύδεται, μας ομολόγησε ότι είναι *«πράος και ταπεινός στην καρδιά»* (Ματ. 11, 29), άρα πρέπει και εμείς να έχουμε τα ίδια με αυτόν χαρακτηριστικά, για να μη θεωρηθούμε *«νόθοι και όχι υιοί»* (βλ. Εβρ. 12, 8). Δεν υπάρχει φυσικότερο γνώρισμα από το να μοιάζει το παιδί στον πατέρα του, και επομένως για τους χριστιανούς είναι καθήκον πλέον να είναι πράοι και ταπεινοί στην καρδιά και όχι φαινομενικά. Αποκαλύπτοντάς μας το χαρακτήρα του ο Κύριός μας, ότι είναι *«πράος και ταπεινός στην καρδιά»*, μας συμβουλεύει ότι μ' αυτόν τον τρόπο και εμείς ακολουθώντας τον *«βρίσκουμε ανάπαυση στις ψυχές μας»* (βλ. Ματ. 11, 29), πράγμα τόσο σπουδαίο και αναγκαίο για τις ταραγμένες ημέρες μας. Ο Κύριός μας με την κένωσή του φανέρωσε το έσχατο όριο ταπεινοφροσύνης, το οποίο δεν ερμηνεύθηκε ούτε θα ερμηνευθεί ποτέ από την κτιστή φύση.

Ποιος τώρα έχει το δικαίωμα να μην είναι ταπεινός; Άλλα πάλι σκαλοπάτια για την άνοδο στις θείες επαγγελίες είναι η υπομονή, η καρτερία, η μακροθυμία, που πάντοτε όλα τα συγχωρεί και ανέχεται. *«Με μεγάλη υπομονή και εγκαρτέρηση περίμενα τη βοήθεια από τον Κύριο»* λέει ο Δαβίδ *«και με πρόσεξε και άκουσε τη δέηση, και με έβγαλε από το λάκκο της ταλαιπωρίας και από τη λάσπη του βούρκου και έστησε τα πόδια μου πάνω στην πέτρα (σε ασάλευτη βάση) και καθοδήγησε τα βήματά μου»* (Ψαλμ. 39, 2-3). Να υπομένει κανείς το κακό, να μην ανταποδίδει την κακότητα, να συγχωρεί με ευσπλαχνία τις ύβρεις, τις συκοφαντίες και ακόμη τις πληγές. Όλα αυτά είναι όντως η μερίδα του Χριστού, ο οποίος *«όταν έπασχε δεν απειλούσε· εμπιστευόταν στο δίκαιο Κριτή»* (Α' Πέτρ. 2, 23). Ο κόσμος της ματαιότητας δεν υπομένει, δεν υποφέρει τους χριστοφόρους ανθρώπους της καρτερίας και της υπομονής, τους διασύρει και τους κατηγορεί ως υποκριτές, αυτό δε διότι δεν υπομένει να αισθάνεται την κατωτερότητά του.

[Συνεχίζεται]